

آنچه در این ستون می‌خوانید، دیدگاه‌های رسانه‌های خارجی است که صرفاً جهت اطلاع‌رسانی منتشر می‌شود و این دیدگاه‌ها موضع روزنامه «هم‌میهن» نیست.

HAARETZ

اسرائیل تماشاچی مذاکرات

در حالی که ترامپ نشان می‌دهد به سمت توافق با ایران در حرکت است، اسرائیل را ناکامی‌های دیپلماتیک، دعوای داخلی و دولتی که روزبه‌روز نسبت به سرنوشت گروگان‌ها در غزه بی‌تفاوت‌تر است، فلج کرده است. در میان غوغای اظهارنامه‌های متضاد از بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر و رونان بار، رئیس‌شین‌بت، اسرائیل از برنامه‌های میان‌دانی دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا غافل مانده است. این برنامه، برنامه‌جابه‌جایی مردم غزه به کشورهای دیگر نیست، بلکه طرح ترامپ برای صلح خاورمیانه و جایزه صلح نوبل است: اول ایران، بعد غزه و در نهایت، سیل پول سعودی به ایالات متحده. در پرواز بازگشت از خاکسپاری پاپ فرانسیس فقید، در گفت‌وگو با خبرنگاران در هواپیمای اختصاصی رئیس‌جمهور، ترامپ اعلام کرد: «توافق ایران دارد خیلی خوب به نتیجه می‌رسد.» در اسرائیل هم نشانه‌ها روزبه‌روز بیشتر حاکی از این هستند که دورهای مذاکرات شنبه‌ها در حال پیشرفت است.

در حقیقت دو نقطه اختلاف بین دو طرف هست که هر دو را می‌شود با نوعی فرمول‌دهی حل کرد. اولی مربوط به سطح غنی‌سازی است. غرب بر این باور است که می‌شود فرمولی نظارتی یافت تا حل این مسئله تسهیل شود. مسئله دیگر برنامه موشکی ایران است. تا این لحظه، این مسئله پیچیده‌تر است، اما فضای مذاکرات خوب است و گفت‌وگوها سازنده.

اسرائیل، چنان که ارزش گفتن هم ندارد، در جریان نیست و بیرون از اتاق مذاکرات مانده است. این دولت ترامپ است و قواعد دیگری حاکم‌اند. بی‌بی‌ایست‌های سرسخت که مشغول تحسین اقتدار رئیس‌جمهور آمریکا بوده است، حالا خواهند فهمید، رشدن با بولدوزر از روی کنگره و تبدیل سنا به مشتی بوقچی، به آن‌ها هم ضرر می‌زند. اداهای دوران اوپامای نتانیاهو، مثل تلاش برای دورزدن رئیس‌جمهور از طریق مقامات منتخب، برای دولت ترامپ جواب نمی‌دهد. نتانیاهو نمی‌تواند از جناح راست به ترامپ حمله کند. هر تصمیمی که ترامپ بگیرد، نتانیاهو ناچار خواهد بود از آن به عنوان بزرگ‌ترین دستاورد تاریخ، تحسین و تمجید کند.

سیاست خارجی انزوای طلبانه نتانیاهو از طریق ران درمر، وزیر خارجه‌اش، دستاوردی جمع نکرده است. یک دیپلمات غربی که از روند مذاکرات به خوبی‌باخبر است، به کنایه می‌گوید: «درمر روش دیپلماتیکی منحصربه‌فرد و بدیع دارد. روشش این نیست که کار دیپلماتیک بکند یا با کشورهایی که حمایت می‌کنند اتحادتشکیل دهد، بلکه این است که برای آمریکایی‌ها نطق کند که بدانند چه کار باید بکنند و باور کنند که دارند در خدمت اسرائیل کار می‌کنند. منتظر می‌مانیم ببینیم این درباره ایران چقدر جواب می‌دهد.»

روش درمر بر مذاکرات آزادی گروگان‌ها در غزه هم اعمال شده. این مذاکرات در بهترین حالت، هیچ برای دولت [اسرائیل] مهم نیستند. در بدترین حالت، برخی‌ها در دولت توقع و انتظار این را دارند که مذاکرات شکست بخورد و به ارتش اجازه دهد عملیاتش را در غزه گسترش دهد. تا صبح روز تنظیم این نوشته، هیچ خبری از مذاکرات نیامده، مذاکراتی که ماه‌هاست در چرخه‌ای تکراری گیر کرده‌اند. حماس خواستار تضمین بین‌المللی است که اسرائیل با حسن‌نیت برای پایان جنگ مذاکره می‌کند، بدون اینکه دروغی بگوید یا فریبی بدهد، مثل کاری که با توافق ۱۷ ژانویه کرد. بیشتر جواب‌ها از درمر همین بوده‌اند: «نه.» گروگان‌ها همچنان در تونل‌ها خواهند پوسید. اسرائیل، مثل همیشه، هیچ برنامه‌ای ندارد، از شعاری به شعار دیگر می‌رود، از دعوای بارزی هالوی، رئیس سابق ستاد ارتش تا دعوای جانشینش، ایال زمیر. شعار نتانیاهو در جلسات کابینه این است که «فقط فشار نظامی حماس را به تسلیم‌واهی دارد.»

بعد از یک سال و نیم جنگ، دیگر کسی زحمت ظاهرسازی هم به خود نمی‌دهد. بتزال اسموتریچ، وزیر دارایی اسرائیل، تا همین الان هم به‌صراحت گفته بازگشت گروگان‌ها برای او، هدفی ثانویه است. اگر این گروگان‌ها در غزه بمیرند، برای او آسایش خاطر خواهد بود، نه تازدی. تنها کسی که می‌تواند کاری کند، استیو ویتکاف، نماینده ویژه ایالات متحده است؛ اما او هم مشغول ایران است. وضعیت این‌طور است.

درباره دیپلمات

عکس: AP

روح‌اله نخعی

خبرنگار گروه بین‌الملل

مایکل آنتون، مذاکره‌کننده ارشد آمریکا. شاید تنها داده رسمی و جدید گفت‌وگوها، مسئولیت تازه اوست. ماجرای پرسروصدای پرونده هسته‌ای ایران، همچنان با گفت‌وگوهای بی‌سروصدا دنبال می‌شود و تقریباً، به جز کلیات، ابراز خوش‌بینی‌ها و وعده ادامه، چیزی از محتوا و روند گفت‌وگوها بیرون نمی‌آید. ظاهراً این خواست دو طرف ماجراست و این بار هم بر خلاف زمان برجام، مذاکرات ۸ طرف ندارد که کنترل موضع‌گیری‌ها و انتشار اخبار آن قدر سخت باشد؛ بر جسته‌ترین خبر تازه در این میان، خبر آغاز گفت‌وگوهای فنی بود و البته متعاقب آن، اعلام‌نام رئیس هیئت آمریکایی در این گفت‌وگوها، نامی که به‌گوش خیلی‌ها، نامی تازه بود: مایکل آنتون. در حالی که گفت‌وگوها ادامه دارد، همین خبر می‌تواند نشانه قابل‌توجهی برای رصد روند طی شده و چشم‌انداز پیش رو باشد. به همین بهانه در این نوشته به سوالاتی می‌پردازیم که شاید پس از شنیدن خبر این مسئولیت تازه، در ذهن خیلی از مخاطبان باشد: مایکل آنتون دیگر کیست؟ و از آن مهم‌تر، چرا در هیچ‌کدام از دو اردوگاه حامیان و مخالفان گفت‌وگو، استقبال چندانی از اعلام‌نام او نشده است؟

سابقه دانشگاهی

در دولت دوم ترامپ، همانند دولت اولش، افراد زیادی هستند که بدون سابقه یا تحصیلات مربوط یا کافی، در سمت‌های ارشد

قرار گرفته‌اند. در واقع، رهبر مذاکره‌کنندگان آمریکایی، همان استیو ویتکاف، پیشتر نه دیپلمات یا کارشناس وزارت خارجه که در کار زمین و املاک بوده. آنتون بیشتر استثنای این قاعده است تا نمونه آن. او کارشناس اندیشکده‌ای محافظه‌کار به نام «مؤسسه کلرمونت» و نیز مدرس کالج هیلزدیل بوده. کلرمونت، اندیشکده‌ای دست راستی است؛ از حامیان قدیمی ترامپ. سال ۲۰۲۰، بعد از انتخابات ریاست‌جمهوری، تیم ترامپ مدعی دستکاری در نتیجه انتخابات شدند و ادعا کردند برنده واقعی انتخابات ترامپ بوده.

این ادعا به لحاظ سیاسی عملاً هنوز هم رها نشده است، اما تلاش‌های اداری و قضایی برای برگرداندن نتیجه انتخابات، همگی ناکام ماندند. در میانه این تلاش‌ها، جان ایستمن، از کارشناسان ارشد همین اندیشکده کلرمونت، کمک‌کار تیم ترامپ بود. هیلزدیل نیز مرکزی خصوصی، محافظه‌کار و مسیحی است، با دوره‌هایی درباره قانون اساسی، الهیات، زیست‌شناسی، شیمی و فیزیک. در کنار این‌ها، او، البته در میان افرادی که او را می‌شناسند، به‌عنوان یک چهره محافظه‌کار سنتی شناخته می‌شود.

سوابق دولتی

حضور در دولت ترامپ اولین حضور او در یک سمت رسمی دولتی نیست. به نوشته وب‌سایت وزارت خارجه آمریکا در نمایه او، آنتون مجموعاً ۹ سال سابقه حضور در نهادهای دولتی داشته است. او سخنرانی نویس و سخنگوی رودی جولیانی در دوران شهرداری نیویورک بوده است، همان دورانی که حملات یازده سپتامبر رخ داد و مواضع جولیانی، شهرت و محبوبیت کم‌سابقه‌ای برای او رقم زد، تا جایی که لقب «شهردار آمریکا» را برای جولیانی به ارمان آورد. پیش از آن در تیم پیت ویلسون، فرماندار اسبق کالیفرنیا حضور داشته است. آنتون کمی بعد به شورای امنیت ملی ایالات متحده در دولت جورج دبلیو بوش رفت و سخنگوی کاندولیزا رایس، مشاور امنیت ملی رئیس‌جمهور در آن دوران نیز شد. آنتون البته سال ۲۰۰۵، اوایل دوره دوم بوش، از دولت خارج شد، اما به جایی رفت که سابقه او را به عنوان چهره‌ای محافظه‌کار و راست‌گرا برجسته‌تر هم می‌کند، او در «نیوز گِر»، امپراتوری رسانه‌ای باسابقه و همواره راست‌گرا، سخنرانی نویس شخص روپرت مرداک شد. چندین سال هم مدیر روابط عمومی بانک سیتی گروپ شد و بعدتر، مدیر شرکت سرمایه‌گذاری عظیم «بلک‌راک».

آنتون و دولت‌های ترامپ

در آستانه انتخابات ۲۰۱۶، او از حامیان جدی ترامپ بود. آنتون با نوشتن مقاله‌ای به نام «انتخابات پرواز ۹۳»، وضعیت مردم کشور را با وضعیت مسافران یکی از هواپیماهایی مقایسه کرد که در یازده سپتامبر، به برج‌های تجارت جهانی کوبیدند. او تصمیم پیش روی آمریکایی‌ها، مشخصاً آمریکایی‌های راست‌گرا را چنین توصیف کرد: «یا به سمت کابین خلبان حمله کنید یا می‌میرید. ممکن است به هر حال بمیرید. شاید شما یا رهبر حزبتان، بتواند به کابین خلبان وارد شود اما نداند چطور هواپیما را براند یا بنشانند. تضمینی در کار نیست، جز یکی: اگر تلاش نکنید، مرگ حتمی است.» به روایت آنتون، انتخابات ترامپ برای رهپرز از پایان محافظه‌کاری و ارزش‌های آمریکایی، ضروری است. او استعاره‌بازی با انتخابات را ادامه می‌دهد: «ریاست‌جمهوری هیلاری کلینتون، رولت روسی با تنگنی نیمه‌اتوماتیک است. با ترامپ، لاقفل می‌توانید سیلندر را بچرخانید و شانشتان را امتحان کنید.» او در همان سال ۲۰۱۶، استعاره «انتخابات پرواز ۹۳» را تبدیل به کتابی به همین نام می‌کند. بعدتر در آستانه انتخابات ۲۰۲۰ هم کتابی با عنوان «آمریکادر نقطه بی‌بازگشت» می‌نویسد که در آن باز هم انتخاب ترامپ و جلوگیری از پیروزی رقیب را حیاتی می‌خواند. آنتون البته از همان زمان نقدهایی هم به عملکرد سیاسی هم‌جبهه‌ای‌های خودش در میان محافظه‌کاران دارد و در همان مقاله پرواز ۹۳، آن‌ها را متهم می‌کند که به دنبال «جنگ‌های بی‌پایان، بی‌هدف و بی‌پیروزی» هستند.

او در سال اول دولت پیشین ترامپ، معاون دستیار رئیس‌جمهور در ارتباطات راهبردی و سخنگوی شورای امنیت ملی شد، اما اندکی بعد، پس از کناره‌گیری مافوقش، آچ آر مک‌مستر نظامی از سمت مشاور امنیت ملی و یک شب قبل از آمدن جان بولتون به دولت به جای مک‌مستر، استعفا داد. آنتون از معدود رفتگان دولت اول ترامپ بوده که بعدتر با خشم و خصومت او مواجه نشد. اواخر دوره اول ترامپ، رئیس‌جمهور آنتون را در هیئت ملی علوم آموزشی در وزارت آموزش جای داد. پس از پیروزی دوباره ترامپ در سال ۲۰۲۴، آنتون گزینه معاون مشاور امنیت ملی برای رئیس‌جمهور منتخب بود، اما به روایت واشنگتن‌پست، زمانی که فهمید سیاستین گورکا، از کارشناسان فاکس نیوز، بناسست در شورای امنیت ملی باشد، خود را از فهرست گزینه‌ها خارج کرد. پس از آن، ترامپ او را به عنوان گزینه مدیر برنامه‌ریزی سیاست‌گذاری در وزارت خارجه معرفی کرد: سمتی که پیشتر و در دولت باراک اوباما، جیک سالیوان از آنجا به حضور در مذاکرات با ایران آمده بود.

پدیده‌ای نادر: سابقه مربوط

مرور سابقه آنتون، او را در میان دیگر اعضای تیم ترامپ بر جسته می‌کند. در دو دولت ترامپ، کم‌نبوده‌اند افرادی که سابقه مربوط یا کافی برای سمت‌های خود نداشته‌اند یا از میان جمع‌های متخصص به دولت نیامده‌اند. آنتون، بر خلاف خیلی‌ها، سابقه درس و دانشگاه دارد و مدتی صرف مطالعه و